

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-171)

May (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 148)

911. சப்தாதிக:

பல நாக்குகள் கொண்டுள்ள ஆதிசேஷனாலும், பல பிரிவுகள் உள்ள வேதங்களாலும், ஸரஸ்வதியாலும் கூட “இவன் இத்தகையவன்” என்று கூற இயலாத மஹிமை உள்ளவன்.

912. சப்தஸஹ:

தன்னுடைய திருநாமங்களைத் தெளிவாக உச்சரிக்க இயலாத விலங்குகளாகப் பிறந்தாலும், துக்கத்துடன் அழைத்தார்கள் என்றால், அந்தக் கூக்குரலை பெரும்பாரமாக எண்ணியபடி அதனைச் சும்பவன். பக்திம் தஸ்யாநுஸஞ்சிந்த்ய - கஜேந்த்ரனுடைய கூக்குரலை மீண்டும் மீண்டும் சிந்தித்தபடி இருந்தான் - என்றது காண்க.

913. சிசிர:

துன்பத்தில் எழும் கூக்குரலைக் கேட்டவுடன் மிகவும் வேகமாக ஓடி வருபவன். ச்ருத்வா சக்ரகதாதர: - கஜேந்த்ரனுடைய கூக்குரலைக் கேட்டவுடன் சக்ரமும் கதையுமாக வந்து நின்றான் - என்றது காண்க.

914. சர்வரீகர:

விரோதிகளை வதைக்கவல்ல ஐந்து ஆயுதங்களைத் தரித்தவன்.

915. அக்ரூர:

கஜேந்த்ரனைக் காக்கவல்ல ஆயுதங்கள் திருக்கரங்களில் இருந்தபோதிலும், அவசரமாக முதலையை துன்புறுத்தாமல் இருந்தவன். க்ராஹப்ரஸ்தம் கஜேந்த்ரம் ச தம் க்ராஹம் ச ஜலாசயாத் உஜ்ஜஹார அப்ரமேயாத்மா தரஸா மதுஸூதந: - யாராலும் வெல்ல இயலாத மதுஸூதனன், அந்தக் குளத்திலிருந்து வேகமாக கஜேந்த்ரனையும் முதலையையும் வெளியே எடுத்தான் - என்றது காண்க.

916. பேசல:

கஜேந்த்ரனுக்காக மிகவும் பரபரப்புடன் ஓடி வந்த காரணத்தால் திருமாலை, திருவாபரணங்கள், வஸ்த்ரங்கள் ஆகியவை அங்கும் இங்குமாக மாறிக் கிடந்தன; என்றாலும் மிகவும் அழகாக விளங்கியவன்.

917. தக்ஷ:

சட்டென்று ஓடி வருபவன்.

918. தக்ஷிண:

இவ்விதம் வேகமாக ஓடி வந்தபோதிலும், “என்ன பலன்! சரியான நேரத்தில் உன்னைக் காப்பாற்றாமல் தொலைவில் இருந்த என்னை நீ பழித்துக் கூறவேண்டும்”, என்பதான சில ஆறுதல் சொற்களை கஜேந்த்ரனிடம் உரைத்து அவனைச் சமாதானம் செய்தவன். ப்ரீதிமாந் புண்டரீகாக்ஷ: சரணாகதவத்ஸல: பஜந்தம் கஜராஜாநம் மதுரம் மதுஸூதந: - மது என்னும் அசுரனை அழித்தவனும், தாமரை போன்ற கண்கள் உள்ளவனும், தனது அடியார்களிடம் மிகவும் கருணை

மற்றும் பாசம் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் தன்னை வணங்கி நின்ற கஜேந்தரனிடம் மிகவும் ப்ரீதியுடன் விளங்கினான் – என்றது காண்க.

919. சஷமீணாம் வர:

தனது அடியார்களுடைய துன்பம் நீங்குவது கண்ட பின்னர், தன்னுடைய ஆற்றாமை விலகுவதால் பொறுமையுடன் உள்ளவர்களில் சிறந்தவன். அவ்வத் தத்ர தேவேச: - தேவர்களின் தேவனாகிய அவன் தனது ஆற்றாமை நீங்க நின்றான் – என்றது காண்க.

920. வித்வத்தம:

கஜேந்தரன் போன்று துன்பத்தில் அகப்பட்டவர்களைக் காப்பாற்றிய பின்னர் அவர்களுக்கு எவ்விதம் சிகிச்சை அளிக்கவேண்டும் என்று அறிந்தவன். ஏவமுக்த்வா குரு ச்ரேஷ்ட கஜேந்தரம் மதுஸூதந: ஸ்பர்சயாமாஸ ஹஸ்தேந – குருவம்சத்தில் சிறந்தவனே! கேட்பாயாக! கஜேந்தரனைக் காப்பாற்றியவுடன், அவனைத் தனது திருக்கரத்தால் தடவிக் கொடுத்தான் – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 171)

1-1-26 சந்தோபிதாநாந்நேதி சேத் ந ததாசேதோர்ப்பண நிகமாத் ததா ஹி தர்சநம்

பொருள் - முன்பு கூறப்பட்ட வாக்கியம் ஒன்றில் காயத்ரீ சந்தஸ் குறித்துக் கூறப்பட்டதால், “பாதேஸ்ய ஸர்வா பூதாநி” என்ற வாக்கியத்தில் கூறப்படுவது ப்ரஹ்மம் அல்ல என்று கூறினால் அது சரியல்ல. ப்ரஹ்மத்தைக் காயத்ரீ சமமாகவே மனதில் அனுஸந்திக்கவேண்டும் என்று கூறப்படுவதால், அதே போன்று வேறு ஒரு வாக்கியத்தில் உள்ளதால் ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - இதே ப்ரகரணத்தில் முன்பகுதியில் உள்ள ஒரு வாக்கியத்தில், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-12-1) - காயத்ரீ வா இதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் காயத்ரியே ஆகும் - என்று கூறப்பட்டு, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-12-5) - ததேதத்ருசாப்யநூக்தம் - அந்த காயத்ரியின் மேன்மையானது பின்வரும் ருக்காலும் உரைக்கப்படுகிறது - என்றும் கூறப்பட்டு, தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-12-6) - தாவநஸ்ய மஹிமா - இதன் மஹிமை இத்தகையது - என்று கூறப்பட்டது. ஆக இங்குள்ள வரிகளில் காயத்ரியின் மேன்மை மட்டுமே கூறப்பட்டதால், இந்த இடத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உரைக்கப்பட்டதாகக் கூறுவது சரியல்ல.

ஸித்தாந்தம் - இந்த வாதம் சரியல்ல. இங்குள்ள வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அந்த காயத்ரீ சந்தஸ்ஸை ஒத்ததாகவே மனதில் எப்போதும் த்யானிக்கவேண்டும் என்றே கூறப்பட்டது. இந்த இடத்தில் உள்ள காயத்ரீ என்பது வெறும் சந்தஸ்ஸை மட்டுமே குறிப்பதல்ல, காரணம் சந்தஸ் என்பது அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக எவ்விதம் இருக்கமுடியும்? மாறாக இங்குள்ள ச்ருதி வாக்கியத்தில், அந்த காயத்ரியில் ப்ரஹ்மம் உள்ளதாகவே த்யானிக்க வேண்டும் என்றே கூறப்பட்டது.

அதாவது பலனைப் பெறும் பொருட்டு காயத்ரி போன்றே ப்ரஹ்மத்தை த்யானிக்கவேண்டும் (அல்லது ப்ரஹ்மத்தை காயத்ரி என்றே த்யானிக்கவேண்டும்) என்று கூறப்பட்டதாகவே கொள்ளவேண்டும். மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-12-6) - பாதேஸ்ய ஸர்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி - அனைத்து உயிர்களும் அவனுடைய ஒரு பாதமாக உள்ளன, அவனது மற்ற மூன்று பாதங்கள் பரமபத்தில் உள்ளன - என்று கூறுவதன் மூலம், நான்கு பாதம் உள்ள காயத்ரிக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமை உணர்த்தப்பட்டது. மேலும் காயத்ரி சந்தஸ்ஸானது நான்கு பாதங்களுடன் கூடியது என்பதைச் சில இடங்களில் காணலாம். உதாரணமாக - இந்த்ர: சசீபதி வலேந பீடித: துச்ச்யவநோ வ்ருஷா ஸமித்ஸு ஸாஸஹி: - சசியின் கணவனான இந்த்ரன் பலம் என்னும் ரிஷபத்தால் தள்ளப்பட்டு - என்றது காண்க. ஸம்ஸர்க்க வித்யையில் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-3-8) - தே வா ஏதே பஞ்சாந்யே பஞ்சாந்யே தச ஸம்பத்யந்தே - அக்னி, சூரியன், ஜலம், சந்த்ரன், வாயு என்ற ஜந்தும், வாக்கு, கண், காது, மனம், ப்ராணன் என்ற ஜந்தும் சேர்ந்து பத்தாகின்றன - என்று கூறப்பட்ட பின்னர், பத்து என்ற எண்ணிக்கையின் ஒற்றுமையைக் கருத்தில் கொண்டு, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-3-8) - ஸைஷா விராட் - இப்படிப்பட்ட பத்தும் விராட் ஆகும் -என்று பத்து அக்ஷரங்கள் உடைய "விராட்" என்னும் சந்தஸ்ஸாகவே அக்னி முதலான பத்து வஸ்துக்களும் எண்ணப்பட்டன. இதே போன்று இங்கும், நான்கு பாதம் உள்ள ப்ரஹ்மம், நான்கு பாதங்கள் உள்ள காயத்ரியாகவே அனுஸந்திக்கப்படுவதில் தோஷம் இல்லை.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 171)

“நம:” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் - இப்படியே நமஸ்ஸின் மகாரம் மூன்றத்தொரு ப்ரகாரத்தாலே ப்ரத்யகாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இது ஷஷ்டி விபக்த்யந்தமாகையாலும் நகாரம் நிஷேதத்தைச் சொல்லுகையாலும் “ந மம” என்றதாயிற்று. நிஷேதத்தில் ஆதராதிசயம் தோற்றுகைக்காக நஞ் முன்னே கிடக்கிறது. இது த்ருஷ்டா ஸீதா என்னுமாப் போலேயிருக்கிறது. இம்மகாரத்தில் ஷஷ்டியானது ஸம்பந்தஸாமாந்ய முகத்தாலே உசிதஸம்பந்த விசேஷத்தை விவசுஷிக்கிறது. இவ்வபிப்பிராயத்தாலேயிறே பட்டரும் “அத மஹ்யம் ந” என்றது. வாக்யங்களுக்கு அவதாரணத்திலே தாத்பர்யம் கொள்ளுகை உசிதமாகையாலே இப்ப்ரணவத்திலே மத்யமாசுரஸித்தமான தாத்பர்யார்த்தத்தோடே உறவாயிருக்கிற இந்நமஸ்ஸின் பொருளே ஸர்வத்திலும் ஸாரமென்னுமிடம்

த்வயசுரஸ்து பவேந்ம்ருத்யு: த்ரயசுரம் ப்ரஹ்ம சாச்வதம்

மமேதி த்வயசுரோ ம்ருத்யு: ந மமேதி ச சாச்வதம்

இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்டது.

ஸர்வ ஜிஹ்யம் ம்ருத்யுபதம் ஆர்ஜிவம் ப்ரஹ்மண: பதம்
ஏதாவாந் ஜ்ஞாநவிஷய: கிம் ப்ரலாப: கரிஷ்யதி

என்கிற ச்லோகத்துக்கும் இந்நமஸ்ஸின் பொருளிலே ப்ராதந்யேந தாத்தபர்யம்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக “நம:” என்பதில் உள்ள “ம” என்பதும் முன்பே உரைக்கப்பட்டது போன்று “இருபத்து ஐந்தாவது தத்துவம், அறியக்கூடிய வஸ்து, நான்” என்பதான மூன்று விதங்களில் கூறப்படும் ஜீவாத்மாவையே குறிப்பதாக உள்ளது. இங்குள்ள “ம” என்பது ஆறாம் வேற்றுமையாக உள்ளதாலும், “ந” என்பது “இல்லை” என்று மறுக்கும் பொருளைக் கொண்டதாக உள்ளதாலும், “ந மம - என்னுடையது இல்லை” என்று வந்தது. இங்கு “இல்லை” என்று மறுப்பதற்கு அதிக முக்கியத்வம் அளிக்கவேண்டும் என்பதால் “ந” என்பது முதலில் வந்தது; அனுமன் சீதையைக் கண்டதை முதலில் அறிவிக்கவேண்டும் என்பதால், “ஸீதா த்ருஷ்டா - சீதையைக் கண்டேன்” என்று கூறாமல், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-78) - த்ருஷ்டா ஸீதா - கண்டேன் சீதையை - என்பது போல இங்கும் கொள்க. “ம” என்ற ஆறாம் வேற்றுமை மூலம் பொதுவாக உறவுமுறை கூறப்பட்டாலும், இங்கு இதன் மூலம் “எஜமானன் - அடிமை” என்னும் ப்ரத்யேகமான உறவுமுறை உணர்த்தப்படுகிறது. இதன் காரணமாகவே ஸ்வாமி பராசரபட்டர் தனது அஷ்டச்லோகியில் (3) - அத மஹ்யம் ந - நான் எனக்காக இல்லை - என்றார். ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளையே அளிப்பதற்காக உள்ளது என்னும் கருத்தின்படி, “நமஸ்” என்பது, “மட்டுமே (அதாவது நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே உரியவன், எனக்கு அல்ல)” என்னும் பொருளை அளிப்பதான ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான “உ” என்பது போலவே அமைந்துள்ளதாகும். இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (13-4) - த்வயக்ஷரஸ்து பவேந்ம்ருத்யு: த்ரயக்ஷரம் ப்ரஹ்ம சாச்வதம் மமேதி த்வயக்ஷரோ ம்ருத்யு: ந மமேதி ச சாச்வதம் - ஸம்ஸாரத்தின் காரணம் “மம” என்னும் இரண்டு எழுத்து, ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்குக் காரணம் “ந மம” என்னும் மூன்று எழுத்து - என்றது காண்க. இதே போன்று, மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (79-21) - ஸர்வ ஜிஹ்யம் ம்ருத்யுபதம் ஆர்ஜிவம் ப்ரஹ்மண: பதம் ஏதாவாந் ஜ்ஞாநவிஷய: கிம் ப்ரலாப: கரிஷ்யதி - மமகாரம் போன்ற பலவும் ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமான

அறியாமையை வளர்ப்பதாகும், அடிமைத்தனம் போன்ற பலவும் மோசடித்துக்குக் காரணமான ஞானத்தை வளர்ப்பதாகும், இது மட்டுமே அறியவேண்டியதாகும், மற்றவற்றைக் குறித்து விவாதித்து என்ன பயன் – என்ற வரியும் இதே கருத்தை உணர்த்துவதாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 130)

425. இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால் அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

அவதாரிகை - (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவிதில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்ய மென்று நிர்ணயித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபக நிர்ணயம் பண்ணுகிறார் மேல் (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சூர்ணை 410ல் “ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்” என்று கூறப்பட்டது; அதில் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதாக உள்ள பேறு என்பது இறுதி நிலையான ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்று நிரூபித்தார். இத்தகைய பேற்றைப் பெற்றுத் தருகின்ற உபாயம் இத்தகையது என்று இந்தச் சூர்ணையின் நிரூபிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதியிட்டால், இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாகவேணுமிறே, ஏதத் ப்ராபகமென்கை இத்தால், ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரம ப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாகவேணு மென்றபடி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆசார்ய கைங்கர்யமே அடையத்தக்க பேறு என்று நிரூபித்தால், இத்தகைய பேற்றுக்கு ஏற்றபடி இருப்பதாக அல்லவோ இந்தப் பேற்றைப் பெற்றுத் தரும் உபாயம் இருத்தல் வேண்டும்? ஆகவே ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்ற இந்தப் பேற்றுக்கு உபாயமாக ஆசார்யனே இருத்தல் வேண்டும் என்று கருத்து.

426. அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

அவதாரிகை - இப்படி யல்லாதபோது வரும் ஹாநியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால் ஏற்படும் தோஷம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாம்படி ஆசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளும்போது, ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத்துக்கும் தன்னி லைக்யமில்லை யென்கை. ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்ய ப்ராபகையம், சரமபர்வத்துக்கு மொக்குமிறே; ஆகையாலேயிறே பிள்ளை யமுதனார், “பேறொன்று மற்றில்லை நின்சரணன்றி, அப்பேறளித்தற் காறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி” என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டு மேகவிஷயமேயாக அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - இவ்விதம் பேற்றுக்கு ஏற்றபடியான உபாயமாக ஆசார்யனைக் கொள்ளாமல் ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றினால், பேற்றுக்கு அதனைப் பெற்றுத் தரவல்ல உபாயத்துக்கு ஒன்றுடன் ஒன்று ஒற்றுமை இல்லை என்று கருத்து. முதல் நிலையில் உள்ள “பேறு - உபாயம்” என்பதற்கு இடையே உள்ள ஒற்றுமை, இறுதி நிலையிலும் பொருந்தவேண்டும் அல்லவோ? இதனால்தான் திருவரங்கத்தமுதனார் இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் (45) - பேறொன்று மற்றில்லை நின்சரணன்றி, அப்பேறளித்தற் காறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி - என்று

பலன் மற்றும் பலனைப் பெறும் உபாயம் ஆகிய இரண்டையும் ஒரே விஷயமாக அருளிச்செய்தார்.

427. ஈச்வரனைப் பற்றுகை கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப் பிடித்துக் கார்யங் கொள்ளுமோபாதி.

அவதாரிகை - இப்ப்ரபந்தத்தி லுபக்ரமமே பிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) இத்யாதி வாக்க்யத் தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தனான வீச்வரனை பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந உபகாரகனாகவுமிறே சொல்லிப் போந்தது; இப்போது, ஈச்வரனைவிட்டு ஆசார்யனே யுபாயமென்னுமளவில் சாஸ்த்ர விரோதமும் ஸ்வோக்தி விரோதமும் சம்பவியாதோ, ஈச்வரனை யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினால்வரு மேற்றந்தானேதோ வென்கிற சங்கையின் மேலே யருளிசெய்கிறார் (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த நூலின் தொடக்கத்திலிருந்து, சூர்ணை 407ல் - ஸ்வதந்த்ரனை - என்பது முடிய, ஸித்தோபாயம் என்று அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே உயர்ந்த உபாயமாகவும், ஆசார்யன் என்பவர் அறியாதவற்றை உணர்த்தவல்ல உபாயமாகவும் அல்லவோ கூறி வந்தார்? இப்படி உள்ளபோது இங்கு ஸர்வேச்வரனை விடுத்து, ஆசார்யனே உபாயம் என்று கூறினால், சாஸ்த்ரத்தோடு மட்டும் அல்லாமல், தன்னுடைய பேச்சிலும் முரண்பாடு ஏற்படும் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றுவதைக் காட்டிலும் ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினால் உண்டாகும் உயர்வு என்ன? இது போன்ற பல சந்தேகங்களுக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஈச்வரனைப் பற்றுகை, அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை, அவன் காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி யென்கை. இங்ஙனருளிச் செய்தது, ஈச்வர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக்குண்டான அநந்யத்வமும், அவ்விஷயத்தைப்

பற்றுமதி லிவ் விஷயத்தைப் பற்றுமதுக் குண்டான கார்ய ஸித்தியில் அமோகத்வமும் தோற்றுக்கைக்காக. அதெங்ஙனே யென்னில்? சரணத்வோக்தியாலே ததநந்யத்வம் ஸம்பரதிபந்நம். (ஈச்வரனைப் பற்றுக்கை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - மஹாப்ரபுவா யிருப்பா னொருவனை வசீகரித்துக் காரியங் கொள்ளுவா னொருவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங் கொள்ளப் பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சினகிக் காரியஞ் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே உதறி விடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடி யென்று அறுதியிட வொண்ணாதாப்போலே, ஆச்ரிதனான விவனுடைய வபேக்ஷிதம் தன்னுடைய க்ருபையாலே நெஞ்சினகிக் காரியஞ் செய்யில் பலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே முறுகிச் செய்யாதொழியில் விபலிக்கும்படியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுக்கை அவன் காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - அப்படிப் ப்ரபுவானவன்றன்னையே காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளுமளவில் தயாபரவசனாய் காரியஞ் செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல் காரியம் ஸித்திக்குமாப்போலே, ஆச்ரிதனான விவனுடைய வபேக்ஷித மறுதியாக பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும் அமோகத்வம் ஸம்பரதிபந்நம்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுதல் என்றால் அவனுடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்து நம்முடைய செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதல் போன்றது; ஆசார்யனைப் பற்றுதல் என்றால் அவருடைய திருவடியைப் பிடித்துக் கார்யம் நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதல் போன்றது என்று கருத்து. இவ்விதம் கூறியது ஏன் என்றால்- ஈச்வர விஷயம் என்பது ஆசார்ய விஷயத்தைக் காட்டிலும் வேறு அல்ல; ஈச்வரனைப் பற்றுவதைக் காட்டிலும் ஆசார்யனைப் பற்றுவதன் மூலம் எண்ணும் காரியம் நிச்சயமாக நிறைவேறும் என்று உணர்த்தவே ஆகும். அது எப்படி? “காலைப் பற்றி” என்று கூறுவதால் ஈச்வரனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. (ஈச்வரனைப் பற்றுக்கை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) - மிகுந்த செல்வம் நிறைந்துள்ள ஒருவனை வசப்படுத்தி தன் செயலை நிறைவேற்றிக் கொள்ள ஒருவன் எண்ணினால், அந்தச் செல்வந்தனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தனது செயலை நிறைவேற்ற முயன்றால், அந்தப் பணக்காரன் தனது மனதில் உள்ள இரக்கம் காரணமாக

அந்தச் செயலை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கலாம் அல்லது தனது சுதந்திரம் காரணமாக அதனை உதறித் தள்ளவும் செய்யலாம். ஆகவே அந்தச் செயல் நிறைவேறுமா இல்லையா என்பது உறுதியில்ல என்றாகிறது. அதாவது தன்னை அண்டியவனுடைய விருப்பமானது அந்தப் பணக்காரன் தனது கருணையால் மனம் இரங்கினால் நிறைவேறும்படியும், தனது சுதந்திரத்தால் கர்வம் கொண்டால் நிறைவேறாதபடியும் ஆகலாம். (ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன் காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) - ஆனால் அந்தச் செல்வந்தனுடைய கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு தனது விருப்பத்தைக் கூறி விண்ணப்பித்தால், அந்தப் பணக்காரன் மிகுந்த கருணை உள்ளவனாக மாறி, அந்தக் காரியத்தைச் செய்து கொடுக்காமல் இருக்கமாட்டான்; ஆக அந்தச் செயல் நிச்சயமாக நிறைவேறும் என்றாகிறது. ஆக, ஆசார்யனைப் பற்றுதல் என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுதல் போன்றதால், அடியவனாகிய இவன் விருப்பம் நிச்சயம் நிறைவேறும் என்று கருத்து.

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

அவதாரிகை - ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப் பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே, ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரம்ப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருசோபாய மென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈச்வரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதங் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீச்வரனோ ட்ந்வயத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் ததந்யத்வ நிபந்தந மென்னுமத்தையும் ஈச்வரனைப் பற்றுதல் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையுமருளிச் செய்தார் கீழ்; இனிமேல், பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார், இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசிவிச்வாஸங்கள் விளைகைக் குறுப்பாக. அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈச்வர சேதநர்களிருவர்க்குமிவ னுபகாரக னானமையை யருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக, சூர்ணை 425ல், “இதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம் ” என்பதால், அடையப்பட உள்ள பேறு இன்னது என்று நிர்ணயம் செய்து,

அதற்கான மார்க்கம் இவ்விதம் பொருத்தமாக இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறியதால், ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்ற பேறு கிட்ட ஆசார்யனே உபாயம் என்று விவரித்தார். இவ்விதம் கொள்ளாமல் ஈச்வரனை உபாயமாகக் கொண்டால் உண்டாகவல்ல முரண்பாட்டினையும் உரைத்தார். மேலும் ஆசார்யன் பேறாக உள்ள நிலை என்பது ஈச்வரனுடன் ஆசார்யனுக்கு உள்ள சம்பந்தம் காரணமாகவே என்பது போன்றே, ஆசார்யன் உபாயமாக உள்ள நிலை என்பது அவர் ஈச்வரனோடு ஒன்றாக உள்ளதால் ஆகும் என்பதையும் கூறினார். மேலும் ஈச்வரனைப் பற்றுதலைக் காட்டிலும் ஆசார்யனைப் பற்றுவதால் ஏற்படும் ஏற்றத்தையும் இதுவரை அருளிச்செய்தார். இனி, இந்த ஆசார்ய விஷயத்தைப் பற்றுபவர்களுக்கு அதில் ருசியும், விச்வாஸமும் ஏற்படுவதற்காக, பல காரணங்கள் மூலம் ஆசார்யனின் வைபவத்தை உரைக்க உள்ளார். முதலில் ஸர்வேச்வரன் மற்றும் சேதனன் ஆகிய இருவருக்கும் ஆசார்யன் செய்யும் உதவியை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், சேஷிசேஷ பூதரான வீச்வர சேதந ரிருவர்க்கும் அபிமத வஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபாகாரக னென்கை.

விளக்கம் - இவ்விதம் உபாயமாக உரைக்கப்பட்ட ஆசார்யன், அனைவருக்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அடிமையான ஜீவாத்மா ஆகிய இருவருக்கும் வேண்டியதை அளித்து உபகாரங்கள் செய்கிறார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 137)

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

அந்தாமத்தன்பு ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே”
என்னுமாபோலேயிறே கீழ் ஆடியாடியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்த வ்யஸநம்.
அதெல்லாம் ஆறும்படியாக, “அதந்த்ரிதசமுபதி ப்ரஹித ஹஸ்தம்” என்கிறபடியே
பெரிய த்வரையோடே ஆயுதா பரணங்களை அக்ரமமாகத் தரித்துக்கொண்டு
மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து உள்ளே போய்ப்புக்கு,
ஆணையை ஒரு கையாலும் முதலையை ஒரு கையாலுமாக
அணைத்தெடுத்துக்கொண்டு கரையிலே ஏறி, “க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:”
என்கிறபடியே, ப்ரஜையின் வாயிலே முலையைக் கொடுத்து க்ரந்தியைச்
சிகித்ஸிப்பிக்குமாபோலே, பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாக இரண்டுக்கும் நலிவு
வாராமே திருவாழியாலே விடுவித்து சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத் தலையைச்
சுருட்டித் திருப்பவளத்திலே வைத்து அதினுடைய புண்வாயை வேதுகொண்டு
திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்சித்து நின்றாப்போலே,

விளக்கம் - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே - கஜேந்த்ரன் என்ற யானை கரையை நோக்கி இழுக்கிறது; முதலை தண்ணீருக்குள் இழுக்கிறது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள துக்கமானது, “ஆடியாடி” என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருக்கு ஏற்பட்டது. அந்தத் துக்கம் மாறும்படியாக இவன் செய்தது என்ன? ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-57) - அதந்த்ரிதசமுபதி ப்ரஹித ஹஸ்தம் - சேனை முதலியார் கைகொடுத்து நடத்துவதற்குத் தயாரானபோது அதற்கு நிற்காமல் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஓடி வந்து, மிகுந்த வேகத்தோடு ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் அவற்றின் இடம் மாற்றித் தரித்துக்கொண்டு, குளத்தின் கரைக்கு ஆடைகள் அவிழும்படியும் தலைமுடி கலையும்படியும் ஓடி வந்து, குளத்திற்குள் பாய்ந்து சென்று, யானையை ஒரு ஒரு திருக்கரத்தாலும் முதலையை ஒரு திருக்கரத்தாலும் அணைத்தபடி எடுத்துக்கொண்டு கரைக்கு வந்து, க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ: - சக்கரத்தால் முதலையைப் பிளந்தான் மாதவன் - என்பதற்கு ஏற்ப பல செயல்களைச் செய்தான்; குழந்தையின் நோய் தீர்க்க அதன் வாயில் தனது ஸ்தனத்தை வைப்பது போன்று, பெரியபிராட்டியாருடன் சேர்ந்து வந்து, இரண்டுக்கும் துன்பம் வராமல், முதலைக்கு மட்டுமே துன்பம் வரும்படிச் செய்தான்; அதாவது திருச்சக்கரத்தால் யானையைக் காத்தான். ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் - விச்வம் தியைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூயஸ் ஸஞ்ஜஹ்ருஷஸ் ஸதி ஸமாச்ரித வத்ஸலத்வே ஆஜக்முஷஸ் தவ கஜோத்தம் ப்ரும்ஹிதேந பாதம் பராமம்ருசஷோபி ச கா மநீஷா - உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தால் இருந்த இடத்திலிருந்தே அனைத்து லோகங்களையும் படைக்கவல்ல நீ கஜேந்த்ரன் உள்ள இடத்தைத் தேடி ஓடி வந்தது ஏன் - என்று கேட்பதை இங்கு எண்ணுக. ஓடி வந்ததோடு மட்டுமே அல்லாமல், தான் அணிந்திருந்த வஸ்திரத்தை ஒரு பந்து போன்று சுருட்டி, தனது திருவாயில் அதனை வைத்து ஊதி, அதனை எடுத்து அந்த யானையின் காலில் உள்ள புண்ணின் மீது வைத்து அதனை உஷ்ணமாக்கி, தனது திருக்கரத்தாலே தடவிக்கொடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - இவரும் “வலங்கொள் புள்ளுயர்த்தாய்” என்று கூப்பிட்ட ஆர்த்தநாதம் வெவிப்பட்டு, “அழகிதாக நாம் ஜகந்நிர்வஹணம் பண்ணினோம்! நாம் ஆரானோம்?” என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜாபயங்களினாலே விஹ்வலனாய், தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்கள், ஒப்பனை, திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தி,

இவை எல்லாவற்றோடும் வந்து, ஸம்சுலேஷித்து அத்தாலே ஹ்ருஷ்டனாய், க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிற இருப்பை அநுபவித்து அவவநுபவ ஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தாம் பெற்ற பேற்றைப் பேசி அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - கஜேந்தரன் போன்று ஆழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (2-4-4) – வலங்கொள் புள்ளாயர்த்தாய் - என்று அழைத்த வேதனைக் கூக்குரலை அவன் கேட்டான். உடனே தனது திருவுள்ளத்தில், “இந்த உலகைக் காப்பாற்றும் நம்முடைய செயல் நன்றாகவே உள்ளது! நாம் யார் என்பதையே மறந்தோம்!”, என்று உண்டான எண்ணம் காரணமாக நாணம் மற்றும் பயத்தால் கலங்கினான். தனது ஸ்வரூபம், ரூபம் மற்றும் குணங்கள், ஒப்பனை, திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் கூடிய அழகு ஆகிய எல்லாவற்றுடனும் சேர்ந்து வந்து ஆழ்வாருடன் கலந்து நின்றான். அதன் காரணமாக மிகவும் மகிழ்ந்தான். இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் தான் செய்யவேண்டிய செயலைச் செய்தது குறித்து மகிழ்ந்து இருக்கும் நிலையை ஆழ்வார் அநுபவித்து, அந்த அநுபவம் காரணமாக ஏற்பட்ட அதிக மகிழ்வால் தான் பெற்ற பேற்றை இங்கு உரைத்து மகிழ்கிறார்.

2-5-1 அந்தாமத் தன்புசெய்து என்னாவி சேரம்மானுக்கு

அந்தாம வாழ்முடிசங்கு ஆழிநூலாரமுள

செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம்

செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன் திருவுடம்பே

பொருள் - பரமபதத்தில் எந்த அளவு விருப்பம் கொண்டுள்ளானோ அதே அளவிலான விருப்பத்தை எனது ஆத்மாவில் செய்து, தாழ்ந்த எனது மனதில் வந்து பொருந்திய ஸர்வேச்வரனுக்கு, “இவனே எஜமானன்” என்று மறைமுகமாக உணர்த்தவல்ல அழகான மாலைகள் உள்ள திருவபிஷேகம், சங்கு மற்று சக்கரம், பூணூல், முத்துமாலை போன்ற அனைத்தும் உள்ளன. அவனுடைய திருக்கண்கள் சிவந்த தாமரைமலர்கள் நிறைந்த தடாகம் போன்று உள்ளன. சிவந்த கனி போன்ற திருவாய், செந்தாமரை மலர் போன்று உள்ளது. திருவடிகள் சிவந்த தாமரைகளாக உள்ளன. அவனது திருமேனி சிறந்த பொன்னாக உள்ளது.

அவதாரிகை - “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வந்து கலந்தான் என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ - என்று ஆழ்வார் விரும்பியபடியே அவன் வந்து கலந்தான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அந்தாமத்தன்பு செய்து) அழகிய தாமத்திலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை என் பக்கலிலே பண்ணி. தாமமென்று ஸ்தாநமாய், “மஞ்சா: க்ரோசந்தி” போலே, பரமபதத்திலுள்ளார் பக்கலிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தைக் க்ரோசந்தி என் பக்கலிலே பண்ணி. ஒரு விபூதியிலுள்ளார் பக்கலிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தைக் கிடீர் என் ஒருவன் பக்கலிலும் பண்ணிற்று! தாமே அருளிசெய்தாரிறே “முற்றவும் நின்றனன்” என்று. (என்னாவி) அவன் மேல்விழ, தாம் இறாய்த்தமை தோன்றுகிறது. இவர் பூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்து இறாயா நின்றார்; இதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழா நின்றான். கமர் பிளந்தவிடத்திலே நீர் பாய்ச்சுவாரைப்போலே, “உள்ளாவி உலர்ந்துலர்ந்து” என்கிற ஆவியிலே காணும் வந்து சேருகிறது. (சேர்) விடாயர் மடுவிலே சேருமாபோலே வந்து சேராநின்றான்.

விளக்கம் - (அந்தாமத்தன்பு செய்து) - “அம்” என்பதன் மூலம் மேன்மையான இன்பங்கள், இன்பம் அளிக்கும் உபகரணங்கள், இன்பம் அளிக்கும் இடங்கள் நிறைந்த காரணத்தால் உண்டான அழகு என்பது கூறப்பட்டது. எது இவ்விதம் அழகாக உள்ளது? பரமபதம் ஆகும். அப்படிப்பட்ட அழகான பரமபதத்தின் மீது செய்யக்கடவதான அன்பை என்னிடம் செய்து. “தாமம்” என்றால் இருப்பிடம். மஞ்சா: க்ரோசந்தி - கட்டில் சப்தம் செய்தது - என்று கூறினால் “கட்டிலில் உள்ளவர்கள் சப்தம் செய்கிறார்கள்” என்பது போன்று, பரமபதத்தில் உள்ளவர்களான நித்யஸூரிகளிடம் செய்யும் அன்பை என்னிடம் செய்து. அதாவது தன்னுடைய ஒரு விபூதியான நித்யவிபூதியில் உள்ளவர்களிடம் காண்பிக்கும் சிநேஹத்தை என்னிடமும் செய்தான். இவ்விதம் இவன் செய்தானோ? செய்தான் என்று திருவாய்மொழி (1-2-6) - முற்றவும் நின்றனன் -

என்று இவரே அருளிச்செய்தார். (என்னாவி) – அவன் வந்து நிற்க, இவர் பின்வாங்கியதை உணர்த்துகிறார். ஏன் பின்வாங்க வேண்டும்? தனது மனதில் ஆழ்வார், “ஸர்வேச்வரனே! இந்த ஆத்மா உன்னுடைய கௌஸ்துபம் மணி போன்ற உயர்த்தி உள்ளது என்று கருதி நீ மேலே விழ முயல்கிறாய். ஆத்மாக்கள் அனைவரும் அவ்விதம் உண்டு என்றாலும், இந்தச் சரீரத்தில் புகுந்தால் ஏற்படும் தோஷத்தையும் நீ நோக்கவேண்டாமோ?” என்று சிந்தித்துப் பின்வாங்கினார். இவர் தன்னுடைய முன் நிலைமையை எண்ணிப் பின்வாங்கினார்; அதனையே காரணமாக எண்ணி அவன் மேலே விழ முயன்றான். ஒரு நிலத்தில் பிளவு ஏற்பட்டால் அதில் நீரைப் பாய்ச்சுவது போன்று, திருவாய்மொழி (2-4-7) – உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எனது ஆவியில் வந்து சேர்கிறான். (சேர்) – அதிக தாகம் உள்ளவர்கள் ஒரு குளத்தை நோக்கி ஓடி வந்து விழுவது போன்று என்னிடம் வந்து சேர்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி மேல் விழுகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில், (அம்மானுக்கு) வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே; நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் வந்து முகங்காட்டவேண்டும் ப்ராப்தியை யுடையவனுக்கு. இவரை பெற்ற பின்பாயிற்று அவன் ஸர்வேச்வரனாயிற்று. (அந்தாமம் இத்யாதி) “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே, நித்யஸூரிகளோடே வந்து கலந்தான் என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. ஆனால், அவர்களை “ஆழிநூலாரம்” என்றோ சொல்லுவதென்னில்; சிந்மயராயிருக்கச் செய்தே, பாரதந்தர்ய ஸித்திக்காகத் தங்களை அமைத்து வைக்கிற இத்தனையிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி, “இவரோடு ஸம்ச்லேஷிப்பதற்கு முன்பு அவனோடொக்க இவையும் அநுஜ்ஜ்வலமாய் அஸத்ஸமமாய், இவரோடு கலந்த பின்பு உஜ்ஜ்வலமாய் ஸத்தை பெற்றபடி சொல்லுகிறது” என்று; கல்பகதரு வாடினால் அதில் பூவும் தளிரும் வாடுமிறே.

விளக்கம் - சரி, இவ்விதம் அவன் தானாகவே வந்து மேலே விழக்காரணம் என்ன? விடை அளிக்கிறார். (அம்மானுக்கு) - ஸர்வேச்வரன், எம்பெருமான் என்பதால் பரமபதத்தில் உள்ளவரிடமும் அன்பு செய்தான், என்னுடைய ஆவியிலும் வந்து

கலந்தான்; அதாவது இயல்பான எஜமானன் என்பதால் ஆகும். அல்லது பரமபதத்தில் உள்ளவரிடம் அன்பு செய்து, எனது ஆவியில் கலந்ததால் எம்பெருமான் என ஆனான். நித்யவியூதியில் உள்ளவர்களுக்குத் திருமுகம் காண்பிப்பது போன்றே லீலாவியூதியில் உள்ளவர்களுக்கும் திருமுகம் காண்பிக்கவேண்டும் என்ற ஸம்பந்தம் உள்ளவனுக்கு. இவரை அடைந்த பின்னர் அல்லவோ அவன் ஸர்வேச்வரன் என்று ஆனான்? (அந்தாமம் இத்யாதி) – திருவாய்மொழி (2-3-10) – அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ - என்று இவர் விரும்பியபடியே நித்யஸூரிகளோடு வந்து கலந்தவன் என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வார் என திருமலையாண்டார் உரைப்பார். ஆனால் அவர்களை “ஆழி = சக்கரம், நூல் = பூணூல், ஆரம் = மாலை” என்று அசேதனம் போல உரைப்பது ஏன்? அவர்கள் ஞானம் நிறைந்தவர்கள் என்றாலும், அவனுக்குத் தாங்கள் வசப்பட்டவர்கள் என்று உணர்த்தும்விதமாக இவ்விதம் தங்களைத் தாங்களே அமைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்று கருத்து. அல்லது ஸ்வாமி எம்பெருமானார் கருத்தின்படியும் பொருள் உரைக்கலாம்; அது என்னவென்றால் - இவருடன் கலப்பதற்கு முன்பு ஒளியற்றவையாய், அஸ்த் வஸ்துக்களாய் நின்றன; இவருடன் கலந்த பின்னர் அவையும் ஸர்வேச்வரன் போன்றே ஒளியுடன் கூடியவையாய், தங்கள் இருப்பைப் பெற்றன - என்று கருத்து. இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். ஸர்வேச்வரனுடைய ஒளி குறைந்தால் இவையும் மங்கவேண்டுமோ? கற்பகமரம் வாடினால் அதில் உள்ள மலர்களும் தளிர்களும் வாடாமல் இருக்குமோ?

வ்யாக்யானம் - (அந்தாம வாழ்முடி) அழகிய மாலையானது முடிசூடி வாழத் தொடங்கிற்று. அன்றியே, “வாண்முடி” என்றாய், “வாள்” என்று ஒளியாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான முடி என்றுமாம். தாமம் – தேஜஸ்ஸாகவுமாம். தேஜோரூபமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், தேஜோரூபமான திருவாழி, நூல் - திருயஜ்ஞோபவீதம், ஆரம் - திருவாரம், இவை நித்யஸூரிகளுக்கு உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - (அந்தாம வாழ்முடி) - அழகான மாலையானது இவனுடைய திருமுடியில் சூடப்பட்ட காரணத்தால் தனது வாழ்வைப் பெற்றது. அல்லது “வாழ்முடி” என்பதை “வாண்முடி” என்று கொண்டால், “வாண்” என்பது “வாள்”

என்று ஒளியாய், எல்லையற்ற தேஜஸ் உள்ள திருமுடி என்றும் கொள்ளலாம். தாமம் என்றால் தேஜஸ். தேஜோமயமான பாஞ்சஜந்யம், ஒளி பொருந்திய சக்கரம், நூல் - பூணூல், ஆரம் - திருவாரம். இவை அனைத்தும் நித்யஸூரிகளை மறைமுகமாக உணர்த்துவதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (உள) நித்யரான இவர்கள் உளராகையாவதென்? என்னில்; “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்கிறபடியே, இவரோடு கலப்பதற்கு முன்பு அந்த விபூதியும் இல்லையாய்த் தோற்றுகையாலே. (செந்தாமரைத் தடங்கண்) ஆர்த்தியெல்லாம் தீர இவரைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிற நிலை. இவரோடு கலந்த பின்பாயிற்று திருக்கண்கள் செவ்வி பெற்றதும், விகஸிதமாயிற்றதும். ஏகரூபமானவற்றுக்கெல்லாம் இதொரு விகாரம் பிறக்கிறதிறே. “ஸதைகரூபரூபாய” என்கிறவிடத்தில், கர்மமடியாக வரும் விகாரமில்லை என்கிற இத்தனையிறே. (செங்கனிவாய் செங்கமலம்) சாடுசதங்கள் சொல்லுகிற திருவதர மிருக்கிறபடி. சிவந்து கனிந்த அதரமானது, சிவந்த கமலம்போலே இராநின்றது. (செந்தாமரை அடிக்கள்) நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்று விழும் திருவடிகள். திருவடிகளிலே விழுந்து அநுபவிக்கும் திருமேனி. (செம்பொன் திருவுடம்பே) “ரூக்மாபம்” என்னும்படியாயிற்று இவரோடு கலந்த பின்பு திருமேனியிற் பிறந்த புகர்தான்.

விளக்கம் - (உள) - நித்யஸூரிகள் என்றால் எப்போது உள்ளவர்கள் என்று பொருள், இவ்விதம் உள்ளபோது இவர்களை “உளர்” என்று தனியாக ஏன் கூறினார்? மஹோபநிஷத் - ஸ ஏகாகீ ந ரமேத - ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனியாக இருந்தபோது மகிழ்வுடன் இல்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இவரோடு சேர்வதற்கு முன்பு, நித்யவிபூதியும் இல்லை என்று உணர்த்துவதற்காக இவ்விதம் உரைத்தார். (செந்தாமரைத் தடங்கண்) - துன்பம் அனைத்தும் தீரும்விதமாக இவரைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும் நிலை. இவருடன் சேர்ந்த பின்னரே அவனுடைய திருக்கண்கள் அழகு பெற்று, விசாலமாக மலர்ந்தன. மாறாமல் ஒரே தன்மை கொண்ட வஸ்துக்களுக்கும் இவ்விதம் மாற்றம் ஏற்படுகிறதே! ஆனால் இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் குறித்து உரைத்தால், ஸதைகரூபரூபாய - தனது ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற திவ்யமங்கள விக்ரஹம் உள்ளவன் - என்ற வரிக்கு

முரண்பாடு உண்டாகும் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவனுடைய மாற்றம் என்பது கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட மாற்றம் அல்ல என்பதால் முரண்பாடு இல்லை. (செங்கனிவாய் செங்கமலம்) - பலவிதமான உபசாரச் சொற்களை உரைக்கத் துடிப்பது போன்று இவன் திருவாய் உள்ளது. சிவந்து கனிந்த திருவாய் என்பது சிவந்த தாமரை போன்று உள்ளது. (செந்தாமரை அடிக்கள்) - நோக்கு மற்றும் புன்முறுவல் ஆகியவற்றில் தோற்றுப்போய் நிற்கும் திருவடிகள். (செம்பொன் திருவுடம்பே) - மனுஸ்மருதி - ருக்மாபம் - ஓட வைத்த பொன்நிறம் கொண்டவன் - என்பது போன்று உள்ளவன். இவருடன் கலந்த காரணத்தால் பெற்ற மகிழ்ச்சியால் இவன் திருமேனி இவ்விதம் ஆனது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 102)

99. ஈனச் சொல்லாயினுமாக எறிதிரை வையம் முற்றும்

எனத்துருவா யிடந்தபிரான் இருங் கற்பகஞ்சேர்

வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லா யவர்க்கும்

ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லதுவே

பொருள் - என்னுடைய சொற்கள் தாழ்வாக, பலனற்றதாக இருந்தாலும் அப்படியே ஆகட்டும், நான் உரைக்கிறேன். உயர்ந்து எழும்பும் அலைகள் நிறைந்த ப்ரளயத்தில், இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் வராக ரூபம் எடுத்து, தனது பற்களின் மூலம் பாதாளத்திலிருந்து குத்தி எடுத்து உதவி செய்தவனும், ஞானம் நிறைந்தவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை அல்லாமல் - அனைத்து விருப்பங்களையும் தருவதான கற்பக மரத்தைச் சேரவேண்டும் என்றுள்ள தேவர்களுக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கும், மனிதர்களுக்கும், மற்ற உயிர்களுக்கும் வேறு பிழைப்பிடம் இல்லை என்பதே நான் சிந்தித்த நன்மையாகும்.

அவதாரிகை - பகவத்விஷயத்திலே நீரின்னபோது மோஹித்துக் கிடப்புதீரென் றறிகிறிலோம், உம்மை விச்வஸிக்கப் போகிறதில்லை. "அத்ய ராஜகுலஸ்ய" இத்யாதி. ரஸவாதங் கீழ்ப்போமாபோலே ஸ்ரீபரதாழ்வன் மோஹித்துக் கிடக்க, திருத்தாய்மார் வந்து சொல்லுகிறார்கள், "இப்படைவீடாக உன்னைக் கொண்டன்றோ ஜீவிக்கவிருக்கிறது, சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான், பெருமாள்

பொகட்டுப் போனார் நீயிருந்தா யென்கிறார்களன்று, உன் முகத்திற் பையாப்புக் கண்டால் அவர் மீளுவரென்னு மத்தாலே யன்றோ விது ஜீவித்துக் கிடக்கிறது; நீயில்லை யென்று கேட்கிலித் திக்கென்றும் நோக்குவரோ?”. “புத்ரவ்யாதிர்நுதே கச்சித் சரீரம் பரிபாததே”, “அபிவ்ருஷா:” என்கிறபடியே படைவீட்டில் ஸ்த்தாவரங்க ளகப்பட நோவொன்றாயிருக்கச் செய்தே, “பிள்ளாய்! உனக்கு நோயென்?” என்று கேட்க வேண்டும்படியிறே சடக்கென மோஹித்து விழுந்தபடி. அப்படி ஸத் ப்ரக்ருதிகளா யிருக்கையாலே இன்னபோது மோஹிப்புதிரென்று தெரிகிறதில்லை; ஸௌலப்ய குணத்தை யுபதேசிக்கப்படுக்கு “எத்திறம்” என்று மோஹித்து கிடக்குமவரிறே.

விளக்கம் - இவ்வாழ்வார் பகவத் விஷயத்தில் ஆழமாக ஈடுபட்டு மயங்கி வருவதைக் கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் பகவத் விஷயத்தில் உள்ள ஈடுபாடு காரணமாக இன்ன சமயத்தில் மயங்கி விழுவீர்கள், இன்ன சமயத்தில் நினைவுடன் இருப்பீர்கள் என்று எங்களால் கூற இயலவில்லை. உம்முடைய நிலையை எங்களால் நம்ப இயலவில்லை. ஆகவே நீவிர் மீண்டும் மயங்கி விழுவதற்கு முன்பு நாங்கள் அண்ட வேண்டிய வஸ்துவைக் குறித்து உரைப்பீராக. மேலும், இவ்விதம் மயங்கி விழுந்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டோ என்பதையும் நீவிர் உரைப்பீராக”, என்றனர். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கௌசலை மயங்கி விழப்போன பரதனிடம், “இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (87-8) - அத்ய ராஜகுலஸ்ய - இக்ஷ்வாகு குலத்தின் எதிர்காலம் என்பது உன்னைச் சார்ந்தே உள்ளது”, என்று கூறித் தேற்றினாள். அதாவது இரும்பைப் பொன்னாக்கும் ரஸவாதக்குளிகை கீழே விழுந்தது போன்று தவித்துப் போனவர்களாக, பரதன் மயக்கமுற்றுக் கிடந்துபோது தாய்மார்கள் அவனிடம் உரைக்கத் தொடங்குகிறார்கள் - “நாங்கள் அண்டும் இடமாக உள்ள உன்னைக்கொண்டு அல்லவோ எங்களால் பிழைக்க இயலும்? தசரதனும் பரமபதம் போனார், இராமன் கானகம் சென்றான், நீ இங்கு உள்ளாய் என்பதால் அல்லவோ நாங்கள் உள்ளோம்? உனது முகத்தில் துன்பமும் சோகமும் உள்ளதைக் கண்டால் அல்லவோ இராமன் உள்ளிட்ட மூவரும் மீண்டும் அயோத்திக்குத் திரும்புவார்கள் என்ற ஆசையால் அல்லவோ நாங்கள் உயிரைப் பிடித்தபடி நிற்கிறோம்? நீ இல்லை என்றால் அவர்கள் மீண்டும் இந்தத் திசையைத் திரும்பிப்

பார்ப்பார்களோ? இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (87-8) – புத்ரவ்யாதிர்நுதே கச்சித் சரீரம் பரிபாததே - **** உனது உடம்பை ஏதேனும் நோய் வருத்துகிறதோ?” – என்று பலவாறு உரைத்தனர். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (59-8) – அபிவ்ருசுஷா: - இராமனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் மரங்கள், தளிர்கள், மலர்கள் அனைத்தும் வாடியுள்ளன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அயோத்தியில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் மனம் நொந்தபடி உள்ளபோது, “உனக்கு ஏற்பட்ட நோய் என்ன?”, என்று தாய்மார்கள் கேட்கும்படி அல்லவோ பரதன் சட்டென்று மயங்கி விழுந்தான்? இவ்விதம் இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் உள்ளதால், ஆழ்வார் இன்னபோது மயங்குவார் என்று அறியாமல் உள்ளனர். அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை உரைத்தால், திருவாய்மொழி – எத்திறம் - என்பது போன்று சட்டென்று மயங்கி விழுவார்.

வ்யாக்யானம் - ஆழ்வான் திருவாய்மொழி நிர்வஹிக்கப்புக்கால், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அத்தை யித்தை ப்ரஸங்கித்துச் சிதிலராவர். அத்தைக்கண்டு, “கூரத்தாழ்வானாய் மஹாபாஷ்யங் கற்று சதுரஸ்ரமாக வொன்றை நிர்வஹிக்கிற வெங்களைப்போ லன்றிக்கே, பகவத்குண ப்ரஸங்கத்திலே சிதிலரம்படி பிறந்த உம்முடைய ஜந்மமொரு ஜந்மமே”, என்றானாம். ஆழ்வான் தான் வீராணத்திலே யொரு பெண்பிளை புக்காளாய், மடியிலே வைத்துக் கொண்டிருந்து “கள்வன்கொல் யானறியேன் கரியானொரு காளை வந்து” என்று சந்தை சொல்லுவியாநிற்க, மேற்சந்தையிடமாட்டாதே மோஹித்து விழுந்தான். இப்படியிருக்கிறவனிறே தன்னை வன்னெஞ்சனாக்கி வார்த்தை சொன்னான்.

விளக்கம் - கூரத்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களுக்கு விளக்கம் அருளிச்செய்யத் தொடங்கினால், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் கண்ணும்கண்ணீருமாய் நின்று, ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌலப்யம் மற்றும் பரத்வம் குறித்து பலவற்றையும் உரைத்து நிற்பது வழக்கம். இதனைக் காணும் கூரத்தாழ்வான், “மஹாபாஷ்யம் போன்ற சாஸ்த்ரங்கள் கற்று திறமையாக விளக்குகின்ற ஒரு மனதைக் கொண்டிருக்கும் எங்கள் போன்று அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களைக் கூறிய உடனேயே நெஞ்சம் உடையும்படி

உள்ள உம்முடைய பிறவியும் ஒரு பிறவியே”, என்பார். இப்படிப்பட்ட கூரத்தாழ்வான் ஒருநாள் வீரநாராயணபுரத்தில் எழுத்தருளியபோது, தனது மடியில் ஒரு சிறிய பெண்ணை அமரவைத்தபடி சிலருக்குச் சந்தை சொல்லியபடி இருந்தார். அப்போது திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியதிருவாய்மொழி (3-7-1) – கள்வன்கொல் யானறியேன் கரியானொரு காளை வந்து – என்ற பாசுரத்தை உரைத்துக் கொண்டிருந்தார் (இதில் ஆழ்வாராகிய பரகாலநாயகியை ஸர்வேச்வரன் அழைத்துச்சென்று விட்டதாகத் தாய் புலம்புவாள்). அப்போது அந்தப் பெண்ணின் கணவன் அங்கு வந்து அவளை அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். அப்போது ஆழ்வானுக்குப் பெரியதிருமொழி பாசுரமே மனதில் நின்றதால், பரகாலநாயகியை ஸர்வேச்வரன் அழைத்துச் சென்றதாகவே எண்ணியவராக மயங்கி விழுந்தார். இவ்விதம் உள்ள ஆழ்வான், தனக்கு வலிமையான நெஞ்சம் உள்ளதாகப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரிடம் கூறி, அவரை மென்மையான உள்ளம் கொண்டதாகக் கொண்டாடினார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வாமிகள் திருமழிசை தாஸராய், நஞ்சீயரை பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தி லாச்ரயிப்பித்தாராய், அர்த்தாத் அவருந்தாமுமாகப் பகலிருக்கையிலே போயிருந்து அவருந்தாமுமாகத் திருவாய்மொழி யோதாநிற்க, ஆண்டான் பின்னிட்டுச் சென்றானாய், அவனைக் கண்டு நஞ்சீயர் எழுந்திருக்கப்புக, “வேண்டா” என்று கைகவித்துக் கொடுவந்து, “நீங்கள் கோயிற்கூழைத்தன மடிக்கிற படியிதுவோ? தான்” என்ன; “திருவாய்மொழி யோதிற்று ஸ்ரீபாதத்திலே யாயிற்று”, என்றாராம்.

விளக்கம் - நஞ்சீயர் அத்வைதியாகத் திகழ்ந்த காலத்தில் அவருக்குப் பராசரபட்டரின் பெருமைகளைக் கூறி, அவரைப் பட்டருடைய சிஷ்யனாக்கிய பெருமை திருமழிசைதாஸர் என்பவரையே சாரும். ஒருநாள் நஞ்சீயரும் திருமழிசைதாஸரும் தனியாக அமர்ந்தபடி திருவாய்மொழியை ஓதிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவ்வழியாக உடையவரின் சிஷ்யரான முதலியாண்டான் வந்தபோது நஞ்சீயர் மரியாதை காரணமாக எழ முயன்றார். அப்போது ஆண்டான் அவர்கள் இருவரிடமும், “நீங்கள் கோயிலில் ரகசியமாகச் செய்யும் செயல் இதுதானோ?”, என்றார். அப்போது நஞ்சீயர், “நாங்கள் இருவரும்

திருவாய்மொழி அறிந்தது பட்டரிடம் அல்லவோ? அதனால்தான் இந்த ஈடுபாடு உண்டானது”, என்றாராம்.

வ்யாக்யானம் - பகலெல்லாம் பாஷ்யத்திலே யந்யபரராயிருப்பார். இரவமுது செய்து பள்ளிக்கட்டிலிலே யேறியருளினால், “சந்தை சொல்ல வாராயோ?” என்றழைப்பார். முந்துற சந்தை சொன்னால் புளகிதகாத்ரராவர், இரண்டாஞ் சந்தைக்குச் சிதிலராவரென்று; எங்கேனுமொருகால் புக்காராகில் நாலிரண்டு ஒலியல் கொண்டு பரிமாற வேண்டும்படியாயிற்று கண்ணநீர் வெள்ளமிடும்படி. “பெருமாள் அமுது செய்யும்போது இன்னதனை கறியமுதும் நெய்யமுதுமென்று கடக்கிட்டு அவை தன்னை யமுது செய்வதற்கு முன்னேயும் எனக்குக் காட்டி அமுது செய்தாலு மெனக்குக் காட்டிக்கொடு போங்கோள்” என்றாராய்; அவர்களுந் திருவுள்ளத்தி லோடுகிற தறியாதே அப்படி செய்து கொடுபோந்தார்களாய்; இப்படி ஆறுமாஸஞ் சென்ற பின்பு ஒருநாள் பார்த்து, “இத்தை யொருநாள் குறியழித்திட்டு வைத்தாலாகாதோ?” என்றருளிச் செய்தாராம்.

விளக்கம் – ஸ்வாமி எம்பெருமானார் பகல்பொழுது முழுவதும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஈடுபட்டபடி இருப்பார். இரவில் பால் பருகிய பின்னர் படுக்கைக்குச் செல்லும்போது வடுகநம்பி போன்றவர்களிடம், “சந்தை கற்றுக் கொள்ள வருகிறீர்களா?”, என்பார். இவ்விதம் சொல்லும்போது முதல் முறை உச்சரிக்கையில் ஈடுபட்டு மிகவும் புளகிதராவார். இரண்டாவது முறை உரைக்கும்போது நெஞ்சம் உடைந்து சிதிலராகிவிடுவார். ஏதேனும் ஒரு பாசுரத்தின் பொருளை எண்ணினால், அதில் ஈடுபட்டதன் காரணமாக, பல மேலாடைகள் கொண்டு துடைத்து விடும்படியாக இராமாநுசருக்குக் கண்ணீர் பெருகும். ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கான அமுது செய்யும் ப்ரசாதங்களை அனுப்பும்போது உடையவர், “இந்த அளவு கறியமுது, இந்த அளவு நெய்யமுது”, என்று அளவை நிர்ணயித்து அனுப்புவது வழக்கமாகும். அங்குள்ள பணியாளர்களிடம், “நீங்கள் அமுது செய்ய எடுத்துச் செல்வதை ஸ்ரீரங்கநாதன் அமுது செய்யும் முன்னரும், அமுது செய்த பின்னரும் என்னிடம் காண்பித்துவிட்டுச் செல்வீர்களாக,” என்று உரைத்திருந்தார். அவருடைய திருவுள்ளத்தில் எதனை எண்ணி இவ்விதம் உரைத்தார் என்று அறியாமலேயே அவர்களும் செய்துவந்தனர்.

இப்படியாகவே நடைபெற்று வந்தபோது, ஆறுமாதம் கழிந்து ஒருநாள் அமுது செய்து வந்து ப்ரஸாதத்தை நோக்கிய உடையவர், “ஸ்ரீரங்கநாதா! நீ ஒருநாளாவது இந்த ப்ரஸாதத்தை எடுத்து அமுது செய்த அடையாளத்தை எனக்குக் காண்பிக்கக்கூடாதோ, அது போன்று நீ அமுது செய்யலாகாதோ?”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - கிடாம்பியாச்சான் ஆழ்வானோடே திருவாய்மொழி கேட்கிற நாளிலே ஒருநாள் ஸ்ரீபாதத்திலே புகும்போதிலே தாழ்த்துப்புக, “என் நீ வேகினாய்” என்ன; “ஆழ்வான்பாடே திருவாய்மொழி கேளாநின்றேன்” என்றானாய்; “இன்றென்ன திருவாய்மொழி நிர்வஹித்தான்” என்று கேட்டருள, “பிறந்தவாறு” என்றானாய்; “அதிற் சொன்ன வார்த்தைகளென்” என்ன; “ஒரு வார்த்தையுமில்லை” என்றானாய்; “நீ கேட்ட படியென்? அவன் சொன்னபடியென்?” என்ன; “நிர்வஹிப்பதாக ஆரம்பித்து இயல் சொல்லி அநந்தர மாழ்வாருடைய பாரவச்யதைய நுஸந்தித்து நெடும்போது கண்ணுங் கண்ணநீருமாயிருந்து, “இவ்வாழ்வாருமொருவரே! இவர்க்கோடுகிற பாவவ்ருத்தி நாமிருந்து பாசரமிடுகையாவதென்” என்றுவிட்டான் என்ன; “என்ன பரமசேதனோ!” என்றருளிச் செய்தாராம்.

விளக்கம் - கூரத்தாழ்வானிடம் திருவாய்மொழி விளக்கங்கள் கேட்டு வரும் ஒருநாளில் கிடாம்பியாச்சான் தாமதமாகத் திரும்பினார். அப்போது அவரிடம் உடையவர், “இன்று ஏன் இத்தனை தாமதம்?”, என்றார். இதற்குக் கிடாம்பியாச்சான், “கூரத்தாழ்வானிடம் திருவாய்மொழி விளக்கங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் தாமதம் ஆனது”, என்றார். உடனே எம்பெருமானார், “இன்று ஆழ்வான் எந்தத் திருவாய்மொழியை விளக்கினார்?”, என்று கேட்டவுடன் கிடாம்பியாச்சான், “திருவாய்மொழி (5-10) - பிறந்தவாறும் - என்பதை விளக்கினார்,” என்றார். இதனைக் கேட்ட உடையவர், “அதில் நீ கேட்டது என்ன, அவர் உரைத்தது என்ன?”, என்றார். இதற்குக் கிடாம்பியாச்சான், “அதனை விளக்க எண்ணிய ஆழ்வான் ஒருமுறை முதல் பாசரத்தை உரைத்தார். உடனேயே அதன் பொருளை எண்ணி ஈடுபட்டவராக நீண்டநேரம் கண்ணீருடன் அமர்ந்துவிட்டார். தொடர்ந்து எங்களிடம் - இந்த ஆழ்வார் நிலைதான் என்னே! இவருக்கு உள்ள ஈடுபாடு குறித்து, ஈடுபாடே இல்லாத நாம் விளக்க முற்படுதல்

சரியா - என்று கூறி நிறுத்திவிட்டார்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட இராமாநுசர், “ஆழ்வானுடைய ஈடுபாடு உயர்த்திதானே என்னே”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - “நீர் தெளிந்திருக்கிறபோதே உம்முடைய ஸித்தாந்தத்தை யெங்களுக்கு மருளிச் செய்யவேணும்” என்ன; “ஆகிலத்தைக் கேட்கலாகாதோ” என்று தம் ஸித்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். “மித்ரபாவேந” என்கிற ச்லோகம் ராமஸித்தாந்தமா யிருக்கிறாப்போலே இப்பாட்டு ஆழ்வானுடைய ஸித்தாந்தமாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - ஆக ஆழ்வாரிடம் அங்கிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், “நீவீர் இப்போது மயங்காமல் சுயநினைவுடன் உள்ளபோதே உங்களுக்குத் தெரிந்த தத்துவங்களை உள்ளது உள்ளபடி எங்களுக்கும் அறிவிக்கலாம் அல்லவோ”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “சரி! கேளுங்கள்” என்று உரைக்கத் தொடங்குகிறார். விபீஷணனுடைய தோஷத்தைக் காண்பித்து அவனை ஏற்கக்கூடாது என்று சுகரீவன் உரைத்தான்; “விபீஷணன் தர்மாத்மா” என்று கூறி, அவனைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று அனுமன் உரைத்தான்; இவை இரண்டையும் கேட்ட இராமன் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - மித்ரபாவேந - தோஷம் இருந்தாலும் நான் ஏற்றுக்கொள்வேன் - என்று தன் கருத்தை உரைத்தான். இது போன்று பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டையும் எண்ணியவராக, தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்தை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். அதாவது ராமஸித்தாந்தம் போன்று இங்கு இவர் வகுளாபிராம ஸித்தாந்தம் உரைக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்